

ENTÄ JOS JEESUS TULISI?

Pekka Ervastin esitelmä 28.12.1930

Kristuksen toinen tuleminen, kuten viime perjantaina koetin esittää pitämällä kiinni näiden termien merkityksestä, perustuu kosmillisen Kristuksen eli Jumalan Pojan ainaiseen läsnäoloon meidän ihmiskunnassamme ja täällä maapallolla. Se ei ole siis minkään personallisen olennon tuleminen, sentähden, että Kristus tässä oikeassa kosmillisessa merkityksessä ei ole mikään personallisuus, se on pikemmin elävin voima ihmiskunnassa nyt ja tässä fyysillisessä maailmassa piilevien elävien voimien herääminen ihmisyksilöissä ja vaikkapa ihmisjoukoissa. Ja sentähden on parempi puhua yksilön eli yksilöiden tulemisesta Kristuksen luo, kuin Kristuksen tulemisesta heidän luoksensa, koska Kristus on heidän luonaan, Jumalan Poika on aina meidän luonamme. Meidän tulee ainoastaan herätä tietoisiksi tästä Kristuksesta, joka siis piilee meissä itsessämme. Viime kerralla koetin myöskin selittää, mitkä tunnusmerkit tällä toisella tulemisella on, mitkä tunnusmerkit olosuhteissa ja yksilön elämässä ja personallisuudessa ovat havaittavissa silloin, kun Kristus-voimat hänessä heräävät. Meidän esityksemme näistä Kristus-voimista eli tämän Kristus-elämän heräämisestä meissä yksilöissä jäi viime kerralla kesken ja minä tahdon hieman jatkaa sitä esitystä nyt ennenkuin siirrymme puhumaan Jeesuksen tulemisesta.

Mitkä tunnusmerkit ovat näkyvissä siinä yksilössä, joka tulee Kristuksen luo, taikka, jossa Kristus-elämän henki ja voima vaikuttaa? Hänen ei tarvitse olla itse tietoinen välttämättä näistä asioista. Hänessä voi tämä voima hänen oman karmansa ja menneisyytensä nojalla vaikuttaa melkeinpä vaistomaisesti, mutta koska se voima on sitä laatua, että se pyrkii tietoiseksi ihmisessä, niin ihminen myöskin järjellään selittää itselleen

minkälainen tämä voima on ja sen kautta hän tulee tietoiseksi, niinkuin viime kerralla jo puhuimme. Jos Kristus-voima hänessä vaikuttaa, niin hän ei voi suuttua, hän ei voi vihastua. Tietysti hänen inhimillinen luonteensa saattaa vietellä häntä kiivastumaan, mutta hän tietää omassatunnossaan ja hengessään, että tämä ei ole oikein. Hänessä ei ole hyvyttä niin paljon, että hän ei saattaisi olla kiivastumatta ja sentähden hän hengessään katuu.

Samalla tavalla näimme viime kerralla, että se yksilö pyrkii puhtauteen, se yksilö, jossa Kristuksen henki vaikuttaa. Hän pyrkii puhtauteen, aina ylemmäksi ja ylemmäksi. Hän ei lennä korkeammalle kuin siivet kantavat. Hän selvästi huomaa, missä hän itse seisoo ja siitä kohdasta, missä hän seisoo hän pyrkii eteenpäin. Hänen ihanteensa on se, jota me olemme kristikunnassa tottuneet nimittämään puhtaudeksi, joka on sangen salaperäinen käsite. Se ei ole fyysillistä puhtautta ainoastaan, vaan se on ennenkaikkea sielullista, sisäistä, tunteissa ja ajatuksissa elävää puhtautta, se on hengen kirkkautta ja puhtautta, se on sisäisen ihmisen loistoa ja kulkua kirkkaudesta kirkkauteen. Sentähden ihminen myöskin aina pyrkii tuohon saavuttamattomaan ihanteeseen, sillä kuta enemmän hän pyrkii ja kuta enemmän hän toisten ihmisten silmissä etenee pyrkimyksissään sitä etäisemmäksi tulee hänelle ihanne, sillä hän huomaa, että se puhtaus, jota elämä häneltä vaatii ja pyytää, se on niin kaunis ja merkillinen. Hänestä tuntuu, että se ihanteena on saavuttamaton. Ei hän koskaan kykene sitä saavuttamaan, sillä se on ainoastaan, se puhtaus täydellisenä Jumalan Pojissa, taivaallisissa ihmisissä ja korkein sen ilmennys on Jeesus Kristus.

Mutta sitten meillä on vielä toisia tunnusmerkkejä. Nämä tunnusmerkit Jeesus itse mainitsee omissa käskyissään ja neuvoissaan. Se yksilö, jossa Kristuksen henki elää ja vaikuttaa, se yksilö pyrkii rehellisyyteen, pyrkii kielensä ja siis ajatustensa hillitsemiseen. Hän pyrkii itsehillintään siinä suhteessa. Tässä meillä ihmisillä on mitä suurimpia vaikeuksia edessämme. Ihminenhan on olento, joka on varustettu puhekyvyllä, aivan

suurenmoisella puhekyvyllä verrattuna eläimeen. Kyllähän eläimetkin keskustelevat keskenään ja käyttävät kieltä sillä tavalla, että he lausuvat, sanovat erilaisia äänteitä, mutta ihminen on noussut jumalallisuudessaan eläinten yläpuolelle. Hänellä on puhekyky sellainen kuin on ainoastaan korkeimmilla enkeleillä. Ihminen on merkillinen olento. Hän voi ilmaista ajatuksensa ja tunteensa puheen avulla. Mutta tämä jumalallinen lahja on tietysti joutunut ihmisten kesken ja meidän elämässämme suuresti väärinkäytetyksi siitä yksinkertaisesta syystä, että me ihmiset olemme vielä aivan puolitiessä, tuskin puolitiessä ihmisyyttä kohti. Me olemme vastikään jättäneet eläinkunnan ja me olemme nyt haparoimassa eteenpäin ihmisyyden tiellä. Emme ole vielä tulleet ihmisiksi. Kun meillä on tämä ihmeellinen lahja osata pukea ajatukset määrättyihin selviin muotoihin ja osata ilmaista sitten nämä muodot sanojen avulla, mutta koska meidän kokemuspiirimme vielä on pieni, koska meidän ajatuksemme usein ovat mataloita ja aineessa kiinni, niin me tulemme väärinkäyttäneeksi vaistomaisesti tätä suurenmoista, ihmeellistä lahjaa. Sen sijaan, että olisimme hiljaa ja ajattelisimme, mitä kaunista voisimme sanoa, millä tavalla voisimme ratkaista yksinkertaisimmin käytännöllisiä tai aatteellisia kysymyksiä, jotka vaativat ratkaisua, sen sijaan, että me totuttaisimme itseämme vaikenemaan, hiljaa olemaan ja miettimään sielumme syvyydessä, sen sijaan me annamme kaikenlaisten turhanpäiväisten ja rumien ajatusten käydä aivojemme läpi ja haluamme antaa niille ilmaisan. Me käytämme kieltämme pahoihin ja vääriin asioihin. Eläimet eivät panettele toisiaan. Ne ovat rehellisiä puheissaan. Mutta ihminen voi tuomita, arvostella, panetella, voi puhua pahaan toisesta ihmisestä. Hän voi melkein sielullisesti tappaa toisen ihmisen. Tämän me olemme oppineet kielellemme avulla, näin me saatamme kieltämme väärinkäyttää. Me unohdamme, että me kaikki olemme saman Isän lapsia, unohdamme veljeyden. Parjaamalla toisiamme, syyttämällä toisiamme me koetamme omissa silmissämme näytellä valkoisen ja

puhtaan osaa. Emme huomaa, että kaikki nuo syytökset, rumat ajatukset ja sanat, joita heitämme toisillemme palaavat luoksemme takaisin ja saastuttavat ja tekevät rumemmaksi meidän oman auramme. Meidän on opittava hillitsemään kieltämme. Jos ken ihminen on semmoinen, että hänessä Kristuksen henki elää ja vaikuttaa, niin me näemme kuinka hän rakastaa hiljaisuutta, kuinka hän rakastaa kuuntelemista, kuinka hän ymmärtää. Hän ymmärtää kaikkia ja hän tahtoisi auttaa mikäli voi, hän tahtoisi lohduttaa mikäli osaa. Semmoinen ihminen, jossa Kristushenki vaikuttaa on siis hieman erilainen kuin me muut tavalliset ihmiset, jotka puhumme ja juttelemme aivan liikaa jokapäiväisessä elämässämme, jotka seurustelemme yhtämittaa ja tahdomme puhua pahaa toisistamme. Se on anteeksiannettavaa, jos tarkoituksemme on veljellinen, jos me tulemme viettämään suloista lepohetkeä elämän erämaassa, kun me tulemme puhumaan persoonallisista asioista rakkauden hengessä. Silloin se on anteeksiannettavaa, joskaan siinä ei olisi niin kovin paljon henkistä sisältöä. Silloin eivät Jumalat niin ankarasti arvostele. Me olemme tahtoneet ilahduttaa toisiamme, me olemme tahtoneet yhdessä unohtaa kuinka paljon surua ja vaikeuksia itse kullakin on elämässä. Silloin tämä seurustelu on kaunista. Mutta jos keskustelu vajoaa ja uppoaa toisten ihmisten asioiden penkomiseen ja arvostelemiseen, toisten tuomitsemiseen, silloin me oikeastaan vain arvostelemme ja tuomitsemme itseämme, silloin ne ovat niitä sanoja, joista meidän täytyy tehdä tiliä. Meidän sydämemme olkoon täynnä lämpöä, myötätuntoa ja ymmärtämystä sekä rakkautta ja meidän kieleemme olkoon tosi ja rehellinen.

Sitten meillä on vielä toisia tunnusmerkkejä. Ihminen, joka pyrkii Kristuksen hengen elämään, ei vastusta pahaa. Hän ei vastusta pahaa ihmistä. Tästä asiasta on puhuttu paljonkin, mutta minä tahdon nyt vain kääntää huomion siihen kohtaan, jonka Jeesuskin mainitsee, silloin kun hän antoi tämän käskyn. Hän nimittäin sanoo: Jos joku ihminen pyytää sinulta jotakin, niin

anna hänelle. Jos joku ihminen pyytää palvelusta sinulta, niin tee se ja tee se kaksinkertaisesti. Nyt minä tahdon sanoa pari sanaa ainoastaan yhdestä kysymyksestä, joka on meille niin läheinen, meitä jokaista niin lähellä, jonka kanssa me joudumme välttämättä kosketuksiin tässä elämässä. Se kysymys on n.s. taloudellinen kysymys, ekonoominen kysymys, kysymys rahasta. Millä tavalla meidän tulee toisiamme auttaa? Mitenkä me menettelemme rahojen suhteen, jos Kristus-henki on meissä elävä? Mitenkä me menettelemme kaiken tämän maailman tavarän ja omaisuuden suhteen? Sehän on tietysti selvää, että meidän sydämemme ei ole missään kiinni. Jos Kristuksen henki meissä elää, on sydämemme irti kaikesta maallisesta tavarasta, niin rahasta kuin kaikesta muusta. Meillä ei ole mitään sidettä, joka sitoisi meitä tähän näkyväiseen. Ei tämä näkyväinen ole meille muuta kuin vertauskuva. Ei se ole mitään todellista. Nuo kiiltävät rahakappaleet ja nuo paperipalaset ovat vain kuin symboli. Jokainen ihminen, jossa Kristuksen henki elää, hän ainoastaan pyrkii siihen ja toivoo sitä, että hän ihan todellisuudessa saisi olla kerrassaan vapaa kaikesta aineesta. Sehän on hänen ihanteensa. Me näemme, että muutamat suurenmoiset ihmiset, muutamat harvat ihmiset tämän maan päällä ovat saaneet ratkaista tämän pulman sillä tavalla, että he ovat saaneet kaiken jättää. Buddha sai jättää palatsinsa ja lähteä kerjäläisenä ulos. Jeesus Kristus sai elää ilman omaisuutta. Hän sai vapaana kulkea sauva kädessä ja Franciskus Assisilainen sai tehdä samalla tavalla. Hän jo nuorena sai heittää ikeet päältään. Hänen ei tarvinnut olla missään tekemisissä tämän maailman aineen ja tavarän kanssa, vaan sai rakastaa ja upota kokonaan suureen rakkauteen, jota hän tunsi kaikkia eläviä olentoja kohtaan. Mutta me näemme semmoisenkin esimerkin kuin venäläisen profetaan Leo Tolstoin. Hän oli myös nähnyt niin selvästi, että ainoa luonnollinen ratkaisu ihmisyksilölle on, että hän vapautuu kaikesta tästä aineellisuudesta. Leo Tolstoi ei voinut sitä toteuttaa, ei saanut sitä toteuttaa. Ei hän ollut Franciskus Assisilainen tai Buddha,

vielä vähemmän Jeesuksen tasalla, vaikka hän ymmärsi näitä asioita hyvin. Hän luopui omaisuudestaan, mutta ei hän voinut sillä tavalla lähteä ulos maailmaan niinkuin hänen sydämensä olisi tahtonut. Hän sai odottaa viimeistä elinvuottaan ja silloin hän tämän suuren murheen takia pakeni kotiaan ja lähti ulos maailmaan, kuolemaan jossain pienessä majatalossa. Hän sai viime hetkellä tuntea, että nyt hän on todellisuudessa jättänyt kaiken. Tietysti hän saa tulevassa inkarnatiossa elää Franciskus Assisilaisen elämää. Hän valmisti sitä korkeata elämää itselleen. Tuo korkea elämä on sitä, että me olemme vapaat kaikesta omaisuudesta, kaikista huolista. Me ihmiset emme osaa sitä vielä toteuttaa, sillä me olemme vielä tiellä. Se yksilö, jossa Kristus-henki elää ja vaikuttaa, seisoo tuon kummallisen probleemin edessä, mitenkä on meneteltävä kaiken rahan ja aineen ja omaisuuden suhteen. Mitenkä se pulma on ratkaistava. Onko minun heti luovuttava kaikesta, niinkuin Assisilainen? Ei. Minähän en saa sitä tehdä. Minä olen ehkä perheen isä tai perheen äiti, jolla on määrätty velvollisuutensa. Se ei ole minun karmassani. Minä en ole vielä enkeli. Minun täytyy tyytyä vaatimattomampaan osaan, siihen, että saan auttaa niin paljon kuin voin. Silloin se yksilö huomaa, että tämä meidän nykyinen, porvarillinen yhteiskuntamme on jollain tavalla kiero, se on jollain tavalla aineellisuuden kannalta katsoen kiero. Siinä on jotakin luonnotonta ja epäpuhdasta. Eihän meidän tarvitse ajatella muuta, kuin sitä ilmiötä, mikä nyt taas on olemassa – minä en puhu Suomesta, vaan Amerikasta – siitä ilmiöstä, että voi olla äärettömät makasiinit täynnä viljaa ja ihmiset saavat väristen istua ulkopuolella, kun heillä ei ole ruokaa. Tämä vilja säilytetään ainoastaan sitä varten, että viljan hinta ei laskisi. Se on sitä n.s. kansallisekonomiaa, jota välttämättä täytyy harjoittaa tämän taloudellisen elämän alalla. Viljaa ei voida myydä ja ihmiset saavat kuolla nälkään, vaikka makasiinit ovat täynnä ruokaa! Viljan hinta laskisi, jos sitä myytäisiin! Onhan ihmis-

elämän arvo tuhatmiljoonaa kertaa pienempi kuin kullan, hopean ja rahan! – Tämä on jotain nurinkurista, jotain hirveätä, sillä kuta enemmän ihminen, jossa Kristushenki elää, kuta enemmän hän katselee tätä näkyväisen maailman elämää, tätä n.s. taloudellista elämää, sitä enemmän hänelle selviää, että tässä näkyväisessä elämässä ei pitäisi olla mitään muuta periaatetta vallitsemassa kuin veljeys. Jos me emme ole veljiä sielumme puolesta siinä merkityksessä, että me olisimme kaikki samanarvoisia, niin me kuitenkin olemme veljiä tässä näkyväisessä elämässä siinä mielessä, että meillä kaikilla on tällainen fyysillinen ruumis. Siinä suhteessa me olemme tasa-arvoisia veljiä. Meillä on aina oleva tämmöinen yhteiskunnallinen pulma, tällainen hirmuisen vaikea kysymys edessämme, kunnes me lopulta nousemme elämän edessä ja tunnemme, että tämä näkyväinen elämä on välttämättä järjestettävä veljeyden pohjalle, se on totuuden hengen mukaista. Me emme pääse siitä. Me emme voi tehdä mitään vallankumouksia ja ihminen, jossa on Kristus-henki, kammoo kaikkea väkivaltaa. Ei hän voi muuttaa maailmaa ja kehottaa muita sitä tekemään. Kristus-hengessä näemme ainoastaan aivan selvästi, että meidän kaikkien yksilöiden täytyy kasvaa siihen, että sydämemme ei saa rauhaa ja omatunto ei saa rauhaa, ennenkuin veljeys vallitsee tässä näkyväisessä maailmassa, ennenkuin on mahdotonta, että ruokaa on liian paljon maanpäällä ja samalla ihmiset saavat kuolla nälkään. Semmoinen seikka pitää olla mahdoton. Sitä Jumalatkin katselevat ankarasti, sitä kaikki suuret ihmiset, kaikki tietäjät, kaikki vapahtajat alituisesti itkevät. Heidän sydämensä vuotaa verta, niin kauan kuin me ihmiset emme kasvata itseämme veljiksi tässä ulkonaisessa merkityksessä. Nämä meidän olomme, niinkuin ne nyt ovat, ovat todella hyvin vaikeita juuri yksilön kannalta. Näissä yhteiskunnissa ei ole ainoastaan se kyllin, että me annamme silloin kuin meillä on, sillä se sattuu verrattain harvoin näissä hyvin järjestetyissä yhteiskunnissa, sattuu hyvin harvoin,

että ihmisellä on enemmän antamista, ei ole ainoastaan se kyllin, että me annamme, vaan meidän täytyy myös mennä takauksiin toistemme puolesta. Kristus-hengen elähyttämä ihminen täytyy olla alituisesti rehellinen ihminen. Hän ei saa kirjoittaa takauksia, joista hän ei voi vastata, vaikka tuo toinen ihminen olisi kuinka rehellinen tahansa. Tietysti tuo toinen maksaa ja minä luotan siihen, mutta minä en saa sittenkään antaa nimeäni, jollen todella voi kirjoittaa sen sillä mielellä, että minä osaan vastata siitä. Niin pian kuin jollain ihmisellä on enemmän maallista tavaraa, niin pian kuin ihminen on herännyt hyväsydämisyyteen, niin hän tahtoo auttaa ja antaa. Mikä siitä on seurauksena? Hyvin pian hän joutuu hirmuisiin vaikeuksiin ja vaikka hän on kuinka rehellinen itselleen, vaikka hän koettaa kuinka rakastaa ja olla maltillinen, niin hänet aivan kuin olojen pakosta vedetään mukaan semmoisiin seikkailuihin, että hän huomaakin, että hänellä on velkoja vain toisten takia. Oli eräs ihminen, joka sanoi: Minä annan vähintään tuhat markkaa joka päivä ihmisille. Sen minä voin antaa. Mutta minua on pyydetty moniin takauksiin ja siitä on seurauksena, että olen saanut maksaa miljoonittain toisten puolesta ja nyt on minun täytynyt lopettaa tämä jokapäiväinen auttaminen. — Näin voi helposti käydä, sillä tässä meidän yhteiskunnassamme on jotakin nurinkurista ja kieroä ja epärehellistä. Se ei ole täydellisesti veljeyden pohjalla. Se on pikemmin taistelun pohjalla. Kaikki sotivat toisiaan vastaan. Täällä kaikki taistelevat oman toimeentulonsa puolesta. Hän, joka voi paremmin pärjätä on vähän niinkuin toisten ihmisten yläpuolella. Mutta kaikki, jotka eivät osaa keinotella itselleen rahaa, kaikki ne kuuluvat noihin suuriin joukkoihin, jotka saavat tehdä työtä otsansa hiessä, jotta he pysyisivät pystyssä tässä elämässä.

Tämä kaikki johtuu siitä, että me emme ole heränneet siihen Kristus-tuntoon, siihen veljeyteen, että selvästi näkisimme, kuinka veljeyttä on myös toteutettava ekonomisesti. Tämä on niin vaikea pulma, sillä on ihmisiä, jotka ovat luonnostaan

laiskoja ja eivät tahdo mitään tehdä. Sitten on taas ihmisiä, joilla on tilaisuus olla mitään tekemättä, koska heillä on yllin kyllin elämän hyvyttä. Niin kauan kuin ei ole veljeyttä, täytyy olla sellaisia, jotka elävät ruhtinaallisesti. Mutta kun me tulemme siihen, että me tahdomme sydämessämme tehdä ja järjestää kaikki rakkauden ja veljeyden pohjalle, niin kaikki käy hyvin. Me emme saa antaa enemmän kuin meillä on. Me emme saa sitoutua suurempiin velvollisuuksiin, kuin mihin me kykenemme. Tämä on vaikea kysymys. Ja ihmiset, jotka todella ovat jotain elämässä kokeneet, voivat tulla siihen kohtaan kuin eräs venäläinen rikas tehtailija, – en muista hänen nimeänsä. Hänellä oli vuodessa tuloja viisi miljoonaa kultaruplaa. Millä tavalla hän käytti rahojansa? Hän oleskeli aina ulkomailla, Euroopassa. Ainoastaan omaksi huvikseen. Hän eli yllistä elämää. Hän oli terve ja voimakas ja hänen ruumiinsa kesti. Koska hänellä oli rahoja, niin hän saattoi hoitaa terveyttäänkin ja niin hän pysyi pystyssä, vaikka olikin nauttinut liian paljon. Sitten hän joutui keskelle venäläistä vallankumousta. Ja silloin hänelle sanottiin: "Teillä on suuria tehtaita. Nyt valtio takavarikoi tehtaat ja te saatte itse jäädä tehtaitanne johtamaan. Te saatte saman palkan kuin yleensä maksetaan." Siitä siis, että hän oli ollut monimiljonääri, meidän rahoissamme miljardööri, siitä hän yhtäkkiä joutui siihen asemaan, että hän sai aina tehdä työtä, johtaa tehdasta ja tyytyä melko pieneen palkkaan. Mutta hän olikin miesten mies. Hän ei tästä ollenkaan masentunut. Jonkun ajan kuluttua hän meni bolshevististen johtajien luo ja sanoi: "Minä tulen vain kiittämään teitä. Kun minulla oli nuo rahat, niin minä en tiennyt Jumalasta ja Kristuksesta yhtään mitään. Mutta kun minä jouduin näihin olosuhteisiin, niin minä olen oppinut Kristusta tuntemaan. Nyt minä en tahtoisi vaihtaa tätä elämää mihinkään yllisyyteen. Minä olen teille suuresti kiitollinen." Tämä oli nyt tietysti aivan erikoinen tapaus ja tuo ihminen oli tietysti kaunis ja suurenmoinen sielu.

Me tiedämme, että tämä tunnusmerkki – ihminen, joka elää Kristus-elämää ei vastusta pahaa – merkitsee myös, että hän ei ollenkaan voisi käyttää mitään väkivaltaisia keinoja, se merkitsee myös, että hän ei voisi käyttää mitään aseita. Jos me näemme ihmisen kieltäytyvän sotapalveluksesta, kieltäytyvän aseita kantamasta, niin meidän täytyy tunnustaa, että tuossa ihmisessä on Kristus-hengen elämää, vaikka hän ei itse siitä tietäisi. – Veljeyden nimessä minä en voi kantaa aseita. Kristuksen tähden minä en voi kantaa aseita. – He mieluummin kuolevat kuin tekevät sellaista, joka on väärää.

Muistan kaksi veljestä kapinan ajoilta. Iso-Hiisi oli heidän nimensä. He elivät Kristuksen hengessä ja he ymmärsivät tuon, että ihminen, joka ei ole itse antanut itselleen henkeä, ei voi, ei ole oikeutettu ottamaan sitä toiselta. – Nyt nuoret miehet, kaikkien täytyy rintamalle, täällä taistellaan nyt uuden suurenmoisen ihmiskunnan puolesta. – Näin heille sanottiin, mutta veljekset vastasivat, etteivät he voi kantaa aseita, sillä eihän rauhan ja rakkauden asioita voi miekalla saada aikaan. – Me emme voi tätä ymmärtää, me kieltäydymme tekemästä pahaa. – Jahaa, sanoivat punaiset, te tiedätte, mitä me nyt teemme? – Kyllä me sen tiedämme, te riistätte meiltä hengen. – Niin sitten kävikin. Tämmöistä voi korkeintaan ymmärtää, jos ihminen on saanut raivokohtauksen, jos hänellä sattumalta on konekivääri ja ampuu raivoissaan ketä tahansa tai jos hän on muuten sairas. Ei voi ymmärtää, että järkevät ja ajattelevat ihmiset sanovat, että meidän pitää nyt taistella Jumalan valtakunnan puolesta oikein tappamalla toisiamme. Kuinka voi totuuden puolesta käyttää valheellisia keinoja. Sentähden ei ihmiskunta olekaan niin paljon mennyt alaspäin. Eteenpäin pääsemme ainoastaan rauhallisin keinoin, silloin kun on rauhassa mietitty asiaa. Kun aseisiin tartutaan ja sotaa käydään, niin silloinhan hävitetään, mitä on saavutettu.

Sitten meillä on vielä tunnusmerkkejä. Ihminen, jossa Kristus-henki vähänkään herää, rakastaa. Hän rakastaa kaikkia. Ei hänellä voi olla vihamiehiä. Jos joku häntä vainoaa ja hänelle paha tekee, niin hän rukoilee hänen puolestaan. Hän lähettää hyviä ajatuksia. Hän rukoilee, että tuon ihmisen omatunto heräisi. Ihminen, jossa Kristus-henki elää, ei voi muuta kuin sanoillaan sanoa, mitä on oikeata ja mikä väärää. Hän rakastaa kaikki ihmisiä, kuulukoot he mihin kansakuntaan, sukupuoleen, rotuun, uskontoon, yhteiskuntaluokkaan tahansa. Semmoiset asiat eivät tee mitään eroa.

Näin Kristus-henki herää ihmisyksilöissä ja ihmisjoukoissa. Saisi Kristus-henki herätä vaikka kokonaisissa kansoissakin. Ei se mahdotonta ole. Se on silloin Kristuksen toista tulemista, kosmillisen Kristuksen tulemista, sillä kosmellinen Kristus tuli ensimmäisen kerran Jeesus Natsarealaisessa täydellisesti. Sitä ennen aina myös, mutta tähän maailmaan Jeesus Natsarealaisen kautta. Nyt kosmellinen Kristus tulee uudestaan kaikkien niiden ihmisten luo, jotka ymmärtävät Jumalaa, jotka oppivat huomamaan ja näkemään, että Kristus, Jumalan Poika, on aina meidän luonamme. Ja vielä on sitten huomattava eräs seikka: tämä kosmellinen Kristus ei ole minkään uskonnon yksityisomaisuutta, ei se ole kristittyjen kosmellinen Kristus enemmän kuin muhamettilaistenkaan, juutalaistenkaan, hindulaistenkaan. Se on kaikkien kosmellinen Kristus. Sentähden ihminen voi, olkoon hän missä uskonnossa tahansa, herätä kosmillisen Kristuksen tuntoon. Kosmellinen Kristus voi tulla hänen luoksensa. Yhden tekevä miksi hän sitä nimittää. Se on kosmillisen Kristuksen voimat, jotka heräävät hänessä. Jumalan Pojan voimat.

Sitten on aivan toinen asia, entä jos Jeesus tulisi. Jeesus Natsarealainen, se ihminen, joka oli Jeesus Natsarealainen, ennen kuin hän tuli kosmilliseksi Kristukseksi, se ihminen ei ole olemassa. Ainoa, joka voi tulla on Jeesus Kristus. Se uusi ihmeellinen, joka syntyy Jeesus Natsarealaisessa, se on Jeesus Kristus. Tämä Jeesus Kristus voi tulla uudestaan samalla tavalla

kuin me voimme puhua, että muutamat vapahtajat tulevat uudestaan. He voivat syntyä uudestaan maan päälle. Mestari voi syntyä maan päälle ja elää ihmisten kesken, mutta ero on suunnaton kaikkien näiden Mestari-olentojen ja Jeesus Kristuksen välillä. Jeesus Kristus ei synny uudestaan maan päälle ja kuitenkin voimme sanoa, että Jeesus Kristus voi tulla takaisin. Mitä se oikeastaan merkitsee? Se merkitsee oikeastaan samaa kuin kosmillisen Kristuksen toinen tuleminen. Se perustuu siihen, että Jeesus Kristus on aina läsnä, on tässä ihmiskunnassa aina läsnä. Jeesus Kristus ei ole lähtenyt täältä pois. Ei hän ole siirtynyt toiseen palloon, ei hän ole olemassa jossain kaukana jumalallisessa maailmassa ainoastaan, vaan hän on olemassa myöskin meidän ihmiskunnassamme. Sentähden ihminen, jossa kosmillisen Kristuksen voima herää ennen pitkää, taikka minä en tahdo mitään aikaa määrätä, sanokaamme ainakin pitkän ajan perästä, se ihminen tulee Jeesus Kristuksen yhteyteen. Me emme voi tulla täydellisesti kosmillisen Kristuksen luo ilman, että me tulemme Jeesus Kristuksen luo. Jeesus Kristus on kosmillisen Kristuksen suurin mysteerio tällä maapallolla ja Jeesus Kristuksen toinen tuleminen on erittäin ihmeellinen asia.

Jeesus Kristuksen tuleminen tapahtuu kahdella tavalla. Me näemme jo ensimmäisestä kristillisestä seurakunnasta, millä kahdella tavalla tämä toinen tuleminen voi tapahtua. Sitten on olemassa vielä kolmas tapa.

Ensinnäkin Jeesus Kristus tulee yksilön luo. Sillä tavalla kuin me näimme hänen tulevan Stefanuksen ja Paavalin luo. Stefanus eli semmoista elämää, että Kristuksen voimat vaikuttivat hänessä ja sitten tuli hänen suuri hetkensä, kun hänet tuomittiin ja kun hänet kivitettiin. Hänen suuri hetkensä tuli ja hänen silmänsä menivät auki ja hän näki taivaan, hän näki Jumalan ja hän näki Jeesus Kristuksen Jumalan oikealla puolella. Stefanus näki Jeesus Kristuksen. Stefanus oli nähnyt Jeesus Natsarealaisen ainakin kerran. Olihan Stefanus tuntenut ainakin etäältä Jeesuksen läsnäolon Palestiinassa ja olihan hän sitten apostoleilta

saanut uuden elämän itseensä. Olihan hän alkanut elää Kristus-elämää. Mutta se oli sanomattoman suurenmoista ja kuvaamatonta, se, että hän sitten näki Jeesus Kristuksen elävänä. Kaikki oli siis totta. Kuolema oli siis voitettu. Se, joka oli ollut maan päällä Jeesus Natsarealaisen hahmossa, oli siis todella Jumalan Poika nyt. Hän oli todella olemassa. Niinhän hän itse oli sanonut. Minä olen teidän kanssanne maailman loppuun saakka, minä en teitä jätä. — Yhä useampi ihminen tulee tällä tavalla näkemään Jeesus Kristuksen. Me olemme nyt semmoisessa aikakaudessa ja lähestymme yhä suuremmalla voimalla semmoista aikakautta, että ihmiset meidänkin kristikunnassamme alkavat, yhä usemmat ihmiset alkavat elää todellista Kristus-elämää ja silloin heidän silmänsä menevät auki näkemään Jeesus Kristusta. Silloin he saavat taivaallisen kasteen ja heistä tehdään Jumalan Poikia. Tämä näyssä tuleminen, tämä ikäänkuin astraalisella tavalla tuleminen on Jeesus Kristuksen tulemistä yksilön luo. Sillä tavalla voi tapahtua vaikkapa joukoillekin. Voimme ajatella, että yksi ensin tulee niin suureen vibrationiin, että se tarttuu toisiin, ja niin saavat kaikki nähdä. Silloin se on ihmeellinen joukkokokemus. Semmoistakin tulee olemaan täällä maapallolla, ehkä ennen pitkää.

Mutta sitten on toisenlainen Jeesus Kristuksen tuleminen. Sitten on se toinen puoli, jota varten apostolit perustivat eklesian eli kirkon. Se perustettiin sitä varten, että ihmiset oppisivat puhdistamaan itseään, oppisivat kasvattamaan itseään niin epäitsekäiksi ja itsensä unohtaviksi kuin mahdollista. Tarkoitus kirkolla on juuri, että kun ihmiset tällä tavalla kehittyvät ja puhdistuvat, niin tulee aika, jolloin he saavat nähdä Jeesus Kristuksen, ainakin heidän sisäisenä kokemuksenaan, kirkon sisäisissä mysteerioissa. Niinhän tapahtui ensimmäisenä vuosisatana. Yhtäkkiä kun veljet siellä istuivat yhdessä, niin Jeesus Kristus ilmestyi heidän luokseen. Jeesus Kristus tulee näkyväksi, hän puhui heille, siunaa heidät ja poistuu sitten. Näin

tapahtui muutamissa ensimmäisissä seurakunnissa aina silloin, kun he viettivät n.s. ehtoollismysteeriota. Ehtoollismysteerio oli sitä varten, että Jeesus Kristus voisi itse näyttäytyä. Sitä varten on Kristuksen kirkko olemassa. Mehän emme ole nykyisissä kristillisissä kirkoissa tätä ollenkaan toteuttaneet. Emme ainakaan usein kuule, että kirkollisissa mysteerioissa Jeesus Kristus tulisi. Se voi tapahtua, mutta silloin oikeastaan jollekin yksilölle. Se ei ole minun tietääkseni useinkaan tapahtunut joukoille. Tämä on Jeesus Kristuksen toinen tuleminen, joka voi uusiintua koska tahansa ja kuinka usein tahansa, kun me ihmiset vain olemme valmistuneet.

Sitten on vielä kolmas Jeesus Kristuksen takaisin tuleminen ja se tapahtuu silloin, kun hän tulee Messiaana. Aivan kuin juutalaiset aina ovat odottaneet, että Messias tulisi, heidän taivaallinen kuninkaansa, heidän pelastajansa, joka asettuisi heidän maallisia olojansa johtamaan, joka asettuisi heidän valtakuntansa etunenään, ja joka määräyksillään ja käskyillään tekisi kaikki onnelliseksi. Tätä aikaa Jeesus Kristus odottaa. Hän on myöskin Messias ja hän tahtoisikin esiintyä Messiaana. Hän tahtoisikin, että Jumalan valtakunta tulisi maan päälle. Hän on opettanut meitä rukoilemaan joka päivä: Tulkoon sinun valtakuntasi, tapahtukoon sinun tahtosi niin maan päällä kuin taivaissa. – Ei hän opettanut sitä turhaan. Ei sitä varten, että me pimeydessä jotain yrittäisimme. Hän todella tahtoo, että me miettisimme ja valmistaisimme itseämme, jotta Jeesus Kristus todella voisi tulla näkyväiseen maailmaan takaisin. – Minä en voi tulla takaisin, jollei teidän maailmastanne tule ensin Jumalan valtakunta. Minä en voi olla näkyväisessä muodossa teidän kanssanne, jollette te muodosta olojanne semmoiseksi, että minä voisin teitä johtaa. Valmistakaa sitä aikaa. Rakentakaa temppelitä. Rakentakaa itsestänne temppeli, josta ainoastaan puuttuu ylimmäinen pappi. Asettakaa kuninkaallinen tuoli, jota te todella tahdotte totella ja se vain odottaa hallitsijaansa ja todellista

kuningastaan. Minä en muuta pelkää kuin sitä, että te luulisitte, erehtyisitte luulemaan niinkuin Juudas ja niinkuin ohimennen Pietari, kun hän sivalsi korvan poikki sotilalta, että minun valtakuntani tulisi väkivallalla. Heti kun te ryhdytte väkivaltaan, niin minä sanon: minun valtakuntani ei ole tässä maailmassa. Vasta sitten kun te tunnette näkymättömän maailman olemassaolon, kun te rukoillette, että tämä näkymätön toteutuisi maanpäällä, vasta sitten, kun te tahdotte kuunnella viisaan opetuksia ja noudattaa hänen käskyjään, vasta silloin minä tulen. Minä tulen kuninkaana ja minä hallitsen teitä. En minä pelkää istua silloin kuninkaana istuimelle. Mitä kunniaa minulla on? Ei tämä näkyväinen maailma ole mitään. Vasta silloin kun tästä maailmasta tulee Jumalan valtakunta, silloin minä tulen. Ette te voi totella minua näkyväisenä kuninkaana, ennenkuin te tottelette näkymättömän taivaallisen isän käskyjä. Teidän on täytynyt tulla näkymättömän maailman jäseniksi. Sitten voidaan muodostaa se tuhatvuotinen valtakunta, joka on ihmiskunnan ikävöimä, unelmoima onnen ja autuuden paratiisi. Se on kerran tuleva. Ette te elä täällä turhaan. Te käytte koulua, mutta kouluhan kerran loppuu. Jotainhan täytyy koulussa oppia ja kun koulussa on oppinut, niin silloin tulee tuloksen ja kunnian hetki ja silloin te kaikki voitte elää taivasten valtakunnassa Jumalan poikina ja tyttärinä, Jumalan lapsina keskenänne.

Tämä on Jeesus Kristuksen toinen tuleminen kolmannessa merkityksessä ja sehän ei voi tapahtua yhtäkkiä. Taikka se voi tapahtua koska tahansa, sillä sehän on asia ulkopuolella aikaa. Luultavaahan kuitenkin on, kun me asetumme oman järkemme kannalle, että kuluu tuhansia ja miljoonia vuosia ennenkuin Jeesus Kristus sillä tavalla voi tulla meidän luoksemme. Se hetki on ainoastaan Isän tiedossa ja Isä yksin tietää, koska me ihmiset jaksamme ottaa sitä vastaan.